

הזבירה

יו"ל ע"י חבורת האברכים
ספינקא - אשדוד

האמר בהזבירה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א והחברים

סופה וסער..

לפעמים אנו מצויים בסערת רגשות.
הרגשות הם עובדה.

השאלה הנשאלת היא, כיצד מתמודדים עם גלי הרגשות, המאיימים לטלטל אותנו הרחק מחוף האמונה הבטוח?
הדרך מעניקה לנו אף הדרך הבטוחה להינצל מכך.
רבינו שליט"א מרבה לפרש כי הלשון 'יצר' מתפרש לשני אופנים. לשון 'מיור' ולשון 'ייצור'.

אם נצייר את הרגשות שצפים בנו כרגשות רעים ועכורים, הרי שייצרנו כמו ידיו רע.

אך אם נצייר את אותם הרגשות באור טוב, שנביטו בצד החיובי, בכיוון שמאיר, הרי שייצרנו על ידי כך טוב.

על ידי זווית המבט הזאת נוכל להתרומם ולהרים את הראש מעל לגלי הלב השוצפים.

הבחירה הזאת היא - היא שני היצרים, יצר הטוב ויצר הרע!

"..כך רשב"י לכל - אף לפחותים!"

מהו ההבדל בין המנוף לטרקטור? שניהם מסוגלים להרים משקל רב, ושניהם מסוגלים אף להרימו מעלה מעלה?

ההבדל נעוץ בתנועת ההגעה.

המנוף מגיע ממרום גובהו, ומרים בעזרת כפו האדירה חול ועפר מהארץ.
אך אין מנוס שלא יישארו אי אלו פירורי חול על האדמה, ואף ינזלו להם כמה גרגרי אבק שובבים מהכף.

לעומת זאת, הטרקטור מגיע מלמטה. הוא מרים את החול בתנועת גריפה, ומזווית שכזו הוא גורף את כל הערימה הצבורה לפניו, ואף פירור לא נופל ארצה.

כך, להבדיל, הוא רשב"י.

במשך השנה רוב הצדיקים מתעלים ומעלים את העם למרומי השמיים, אך הם עושים זאת מלמעלה.

ולכן אין מנוס כי יהיו כאלו שישארו למטה, או כאלו שיפלו בדרך.

אך רשב"י הוא לכל! אף לפחותים! מדוע?

משום שר' שמעון טעם את טעם הייסורים, הוא עבר את שבעת מדורי הגיהנום בכאבים שעבר.

לכן, ודווקא לכן, ר' שמעון מסוגל לפטור את כל העולם מן הדין, ויכול להעלות את כל האומה לקב"ה - ואפילו את הירודים שבה!

"אמר רבי עקיבא"

רבינו שליט"א הביע תמיהה על דורו של התנא רבי עקיבא.

דרכו של עולם, שלאחר אובדן כה נורא, של עשרים וארבעה אלף תלמידי חכמים, מתעוררים האנשים לחפש אשמים בדבר.

ואם אותם התלמידים מתו מחמת זלזולם בכבוד חבריהם, הרי שהאשם לכך אמור להיות לא אחר ממורם ורבם, רבי עקיבא.

מובן מאליו שהעם היה לדרוש ולברר את הנושא, כיצד זה יצא חינוך שכזה

מתחת ידיו. אך לא כן קרה. למה?

ענה על כך הרבי, כי התנא הקדוש, בכל שנותיו הרבים בהם הרביץ תורה לאלפי זוגות תלמידיו, מעולם לא לקח לעצמו ולו טיפה על ההצלחה הכבירה אשר האירה לו פנים.

אדרבא, הוא נהג להתחמק מכך וחזר שוב ושוב על כך כי לא הוא זה שמלמד תורה לעם, אלא ההיפך. הוא מבחינתו היה מבקש שיביאו לפניו תלמיד חכם "ואנשכנו כחמור", הרי שכל הצלחתו מגיעה מריבונו של עולם.

לפיכך, אף לאחר הפטירה המזעזעת, העם עדיין זכר לרבי עקיבא את דבריו, והפנים כי סיבת מות התלמידים אירעה בידי שמיים.

להתחיל מהתחלה..

רבינו שליט"א ציטט את הרא"ש שאמר כי בדרך מלמדים אותנו את האל"ף - ב"ת מחדש.

אנו לומדים כי לאל"ף ישנה משמעות אחרת מכפי שחשבנו, ולבי"ת ישנה משמעות פנימית נסתרת שעכשיו גילינו.

מסבירים לנו כי ספירת העומר מקרבת אותנו דווקא על ידי הכרת שפלותנו, וכך עוד ועוד.

עד שנוכל ללמוד לבד פסוק חומש ופירוש הרש"י שעליו..

מה יש בירושלים?

בבית המקדש עבדו רק הכוהנים שהיו תמימים, ללא מום.

הכוהנים שלא היו כלולים בהגדרה זאת, לא יכלו לגשת לעבודת הקודש. לכאורה נזקקת הזעקה, וכי ישנה אפליה בבית המקדש? וכי מעדיפים את הבריאים על פני חבריהם?!

רבינו שליט"א מעניק לנו זווית מבט שונה, המשנה את התמונה.

הכוהנים בעלי החיסרון בגוף, היו מודעים למצבם, והיו בעלי רוח נשברה. כל מה שעשו והצליחו, ידעו כי מעצמם לא היו מגיעים לכך, אלא כל הצלחתם תלויה בבורא, והודו לו על כל פרט קטן כגדול.

ולכן הם יכלו לשקוד על התורה והעבודה, ולא לקחו לעצמם ולו 'לק' קטן.

מה שאין כן לבריאים, ה'שיינע יידן', אלו שדאגו לטיפוח אישיותם וכיבדו את עצמם, להם הביאו את העודה בבית המקדש.

הם שחטו בהמות, זרקו את דמם וצלו את הבשר. הם היו עסוקים בעבודה אשר תוצאותיה ופנימיותה אמנם גבוהות ממחשבת אנוש, אך פעולותיה הפיזיות אינם מלבבות, ולא מקדמת את הטיפוח האישי לו קיוו.

זה הייתה מטרת שליחת הזקן הממרא, שהנחה והורה הלכה שלא כדעת הסנהדרין שבלשכת הגזית, לירושלים לפני גזר דינו.

שיראה וייווכח כי דווקא מי שנתן את ההכנעה וקיבל את גזירת שמיים באהבה, יושב ושוקד על דלתות התורה. ואילו מי שמחשיב עצמו ל'אפעס', מתרוצץ ממקום למקום ועסוק בדברים אחרים, מחשש שייחס לעצמו מעט מן המעט!

בין בני החבורה מהות ימי הספירה

דברי המגיד:

הנשמה, שהיא מעולם התיקון.

רשב"י ב'דרך'..

וכך גם המחיש לנו התנא האלוקי שמעון בר יוחאי את העבודה הזאת במוחשיות.

כפי לשון הרא"ש רשב"י הפך את ה'זויער' [חמוץ] לזוהר. שראה עין בעין את הבורא היכן שהיה, אפילו בתוך הייסורים והכאבים שעברו עליו.

ודווקא מכך התעלה וצמח, ומכך ירד לו האור הגדול שהוא - ה'זוהר הקדוש.

אל תעמוד במראה!

אך מי שאינו מסוגל להבין זאת ולא מסוגל להתחבר לכך, הוא משול לאותו אדם שעמד במראה וסירק את שערותיו וזקנו, לקראת יציאה לרחוב. כל כולו מטופח חזותית.

אך מה שלא נראה במראה היה כתם מכוער גדול על חליפתו מאחורה.

הוא יצא לרחוב מהלך מעדנות, בטוח שכולם מתפעלים ממראהו, בעוד שבעצם הוא מתהלך ברחוב מלוכלך..

כך מי שאינו מקיש את הווייתו המוצלחת לבורא, על ידי הכרת אישיותו השנייה המתגלה במצבים פחות נעימים, אינו ממלא את מטרתו. וכמה שינסה לטפח ולסדר זאת, הוא יישאר גשמי וחומרי.

המטרה -

וזאת התשובה לשאלתנו בהתחלה.

המגיד רצה לגלות את אוזנינו, שכל מטרת ימי הספירה הם שנכיר במציאותינו הגשמית ויכולותינו הדלה להתמודד מול המידות. ושאנו זקוקים לתפילה ולתחנונים בבקשת עזרה מהבורא תדיר.

ואם כן, אפילו אם לא השגנו את התפילה הזאת ואת הפעלד הזה כל ספירת העומר, עדיין עד היום האחרון אנו מסוגלים ויכולים לחזור בתשובה, שהיא החיבור בין שני העולמות - התיקון והתוהו.

וכך נעלה את כל ימי הספירה לתיקונם הנכון.

להתחיל ישוב!

וביום החמישים, מפטיר הרבי, מתחילים שוב מחדש.. ושבע כפול שבע, יפול צדיק וקם..

המגיד מקו'ניץ כותב בספרו, ה'עבודת ישראל', על ימי ספירת העומר.

הימים הם ימי התקדשות והתעלות. אומנם אף אם לא הצליח האדם לחזק עצמו, ולא עמד ביעד במשך ארבעים ושמונה הימים הראשונים, הרי שאפילו אם ביום האחרון יחזור בתשובה, יוכל להעלות את חשבון כל הימים לזכותו!

היי! רגע, רגע, מדוע המגיד מוכרח לכתוב זאת? זה לא פייר! אנו מתאמצים ומזיעים מתחילה ועד סוף, ולבסוף יגיע מישהו ויעקוף אותנו מימין?!

זאת ועוד, המגיד כותב זאת בפסח - תחילת הספירה! מדוע רשם זאת כל כך מוקדם? שיכתוב את מילותיו המעודדות בסוף הספירה, לקראת שבועות, כך שמי שלא הגיע ליעדו יתחזק ויתעודד, אך למה לרפות את ידי מי שכן מתקדם ועובד?!

תוהו ותיקון, מכירים?

במשך השבועות האחרונים דיבר הרבי אודות האנשים הבאים מנשמות עולם התוהו. שמצבם הסטטי הוא מפוזר והם אינם מרגישים שליטה על מאורעות היום.

לעומתם מתייצבים אנשי עולם התיקון, מגוהצים למשעי. שם הכל מתקתק, הכל מצליח, והכל הולך לפי הלו"ז. (לפחות למראית עין..)

הרבי חילק בין עבודת שורשי הנשמות.

תפקיד האדם התוהו לזהות את חיות הבורא דווקא מתוך חסר האונים שלו, ואילו זה המשתייך לעולם התיקון, מתוך הסדקים והחורים שבאי - שלימותו.

אך כעת, לפני ביאת המשיח, כך אומר ר' אשר, אין זמן לחכות שכל אחד יסיים את תפקידו.

כל אחד קיבל כמה וכמה תפקידים, ולכל אחד יש מצד אחד את התוהו, שמתבטא במאווי הגוף ותאוותיו. וגם את התיקון, היא הנפש.

ובמילים פשוטות - "א טאג א מלאך, א טאג א גאלאח".

כל יום האדם במצב צבירה אחר, פעם למטה ופעם למעלה.

עבודת היהודי היא לחיות עם הבורא בכל מצב שרק לא יהיה. בכל מקום אליו ייזרק.

ולדעת שטבעו הוא גופו, הרי הוא תוהו. וכל הצלחותיו וכישרונותיו באו לו במתנה בחסדי הבורא, שברא כצלמו את

הוצאות העלון נתרמו על ידי האברך
החשוב הרה"ח ר' מרדכי רובין שליט"א
להצלחה בכל העניינים

להערות והארות בטל': 0583221530
או במייל: SH0583221530@GMAIL.COM

די פינטע'ל פון ד'חבורה

ר' ברוך ממעז'יבוז' נהג לומר:

"התנא האלוקי" משמעו,

שלימד שיש אלוקים..